

*Ismérem én az ily lehangolást,
Mely a mámornak reggelén köszön be.*
(Madách Imre: Az ember tragédiája, Tizedik szín)

Ádám mostanában végtelen, egybefüggő vízről álmodik. Elmerül benne, masszív, áthatolhatatlan sötétség öleli körbe, majd a felszínre tör, levegőhöz jut, hogy nem sokkal később újra alábukjon. Rettegéssel tölti el, hogy egyedül van. Arra emlékezteti, amikor egyszer az úrben járt – az volt hasonlóan magányos érzés. Elfárad, fölfekszik háttal a vízfelszínre, fönt a magasban a roppant égbolton csillagok ragyognak. Apró hullámok sodorják lassan arrébb, nem messze tőle valami kiemelkedik a vízből – valami hatalmas és sötét – megmutatja gigantikus hátát, aztán eltűnik a sziluettje.

Furcsa ez az álom, gondolja.

Merthogy nem erről szokott álmodni. Nem, ez valami más most. Ádám a vizet tapossa, hogy ne merüljön el. Lábai egyre fáradnak, mire rádöbben, hogy ez maga a valóság.

Nem álmodik.

Mikor átlépnek a kapun, látszólag minden rendben van. Mindketten utazótáskát cipelnek a hátukon. Ádám homlokán verejték gyöngyözik, miközben végigtekint a tájon. Körbefordul, tekintete egy pillanatra megakad a fénykapun és a mögötte lévő városon, majd továbbsiklik a duplatörzsű, furcsa fákra és a szikár talajra. Az égen két Nap is tündököl. *Talán hosszabbak a nappalok, mint amit megszoktunk*, gondolja Ádám. Most Évára néz, az arcát fürkészi, de nem tudja megállapítani, hogy örül-e.

– Mi az? – kérdezi Éva.

– Tetszik?

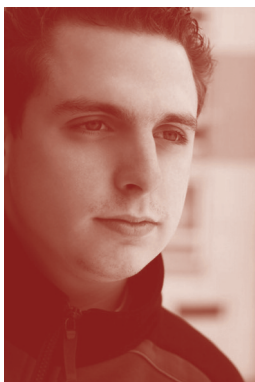
– Igen.

Ádám mélyet szippant a levegőből.

– Valahol tenger van a közelben – mondja. – Érzem a sós víz illatát. – Éva nem válaszol, még arra sem méltatja a tájat, hogy alaposabban megnézzze.

Ádám mosolyog, miközben a nő odalép hozzá, és tekintetét az övébe fúrja. Keres valamit, amit csak ő láthat.

– Már megint? – kérdezi.

– Nem. Mondtam, hogy letettem róla. – Elfordul Évától, hogy lássa a fákat és a távolban magasodó hegyeket. Mögöttük az ég kékben és narancssárgában játszott. – Tudod, mire emlékeztet egy kicsit? Olyan, mint... – akarja mondani a másíknak, még éppen látja eltűnni az erdőben.

Lehajtott fejjel követte sokáig, néha annyira eltávolodtak egymástól, hogy csak a gallyak roppanásából tudta, merre kell mennie. Azt akarta mondani neki, hogy olyan, mint régen, még a kezdetekkor. Amikor még minden szép és jó volt, amikor megtudták, hogy gyerekük lesz. Fogalma sincsen, hogy Éva merre tart. Néha rájött ez: a mehetnék. Elindult, Ádám pedig követte, bár nem kérte tőle sosem, de érezte, hogy valahol legbelül ezt szeretné. Hogy ideáig jutottak, az is a nő ötlete volt, egy ideje nem tudott sokáig egy helyen megmaradni.

Kezdett szürkülni, mire a romhoz értek. Ősi, kézzel faragott kövekből építették, falai az időtől és az időjárástól megtépázva álltak. Egykor hatalmas lehetett, mára megrogyott és összement, de még így is tekintélyt parancsolt a méreteivel, ahogy vetett árnyékában megálltak.

– Mi lehetett ez? – kérdezi Ádám.

– Nem tudom. Járjuk körbe.

És elindul, anélkül, hogy várna. Csak egy narancssárga fénycsík tündököl a horizonton, mire találnak a falon egy bejáratot. Belül is ugyanolyan romos minden, újabb és újabb kőfalak keresztezik egymást, hol magasabban, hol alacsonyabban.

– Mint egy labirintus – mondja Ádám.

– Mert lehet, hogy az is volt – feleli Éva. Majd: – Lásd a valót – suttogja.

– Lásd a valót – ismétli meg automatikusan Ádám.

Csak egymás sziluettjeit látják, mire megtalálják a labirintus közepét, Ádám elektronikus lámpát vesz elő a táskájából, és annak fényénél állítják föl a közös sátrukat. Hálósákba bújnak, és vaksötétben fekszenek egy darabig, néma csöndben.

– Talán ez a hely egy esély nekünk – szólal meg végül Ádám

Éva hallgat egy darabig, olyan sokáig, hogy Ádám azt hiszi, elaludt. Végül azt mondja:

– Mire gondolsz?

– Nem láttad? Végiggyalogoltunk az erdőn együtt. Minden olyan érintetlen, mint ott-hon volt egyszer.

– Itt az építmény. Valakinek föl kellett egyszer építenie. Ez a hely nem érintetlen, bemocskolta valaki előttünk, mint mi a Paradicsomot.

Te szakítottad le az almát, gondolja Ádám, de helyette inkább azt mondja:

– Ne mondd ezt! – hangja óvatos.

– Láttad, mi lesz minden világgal, nem? Megfagy. Eltűnik. Kihal rajta az összes élet. Befullad a saját mocskába. Tudod mit? Halál fölőselegesek vagyunk mind a ketten. Az egész emberiség.

Ádám kinyújtja a kezét, hogy megérintse Éva arcát.

– Nem szeretem, amikor ilyeneket beszélsz – mondja.

– Akkor ne beszéljessünk – feleli a másik, és elfordul a sátor fala felé.

Aznap éjjel szeretkeznek. Ádám kezdeményez, az aktus hideg és prűd. Ádám szabályosan vacog utána.

Álmodik aznap éjszaka. Az igazság az, hogy nincs olyan éjjel, amikor ne álmodna. Ebben az életben egy apró házban élnek hárman, hozzá kisebb, zöld kert tartozik, rajta néhány gyümölcsfával. Az egyik cseresznyefára ingatag házikót építettek a fiával, nyáron néha

estéknként fölmásznak ide, bámulják a csillagokat és a távoli bolygókat. Beszélgetnek. Báruk néha elalszik, miközben fejét Ádám vállán nyugtatja.

– Egyszer a csillagokkal foglalkoztam – meséli Ádám az egyik ilyen alkalommal. – Horoszkópokat, jóslatokat állítottam össze a csillagok állásaiból. Emlékszem, abban az időben sok időt töltöttem éjszakánként kint az erkélyen.

– Anya is ott volt veled? – kérdezi Báruk.

– Igen... néha. – Ádám arcán árnyék fut át. – Azt hiszem, abban az időben nagyon elhanyagoltam.

– De most nem hanyagolod.

– Nem – mosolyog Ádám. – Most minden rendben.

– Az ott milyen csillag?

Ádám egészen közel helyezkedik Bárukhoz, hogy követni tudja a keze útját.

– Az ott nem csillag – feleli –, hanem bolygó. A neve: Hyperion.

– És az?

– Az Arieka.

– Na és az?

– Az ott Azad birodalma. Úgy hallottam, egy egészen bonyolult játékot játszanak ott.

– Bonyolultabbat még a Pasziánsznál is? – csodálkozik elkerekedett szemmel Báruk.

– Ó, sokkal, de sokkal bonyolultabbat – somolyog Ádám, miközben fia aranybarna hajába túr.

– Úgy szeretném megnézni egyszer a különböző világokat – ábrándozik Báruk. – Szeretném bejárni helyről helyre az egész univerzumot. Lehetséges ez, papa?

– Majd, ha nagyobb leszel. Azt mondják, a gyerek túlnövi a szüleit, minden értelemben. Lehet, hogy neked ez a sorsod. Mi anyáddal bejártuk a különböző korokat, te pedig meghódítod az univerzumot. Bölcsebb leszel nálunk.

– Jól hangzik.

Éva aznap vacsorára spagettit főz, együtt ülnek le az asztalhoz, hogy elkötsék. Éva és Ádám sokszor egymásra mosolyog, miközben Báruk csacsogását hallgatják. *Hogy is lehetne ennél szebb valami?*, teszi föl Ádám a költői kérdést.

De aztán valami elromlik.

Valami fényes közeleg.

Valaki sikolt.

Aztán minden csöndes.

Sírva ébred, bedagadt szemmel. Éva nincs mellette. Megtapogatja a hálósákját, kicsit még langyosnak érzi. *Talán kiment elintézni a dolgát*, tűnődik Ádám. *Vagy fölkel, de engem nem akart fölébreszteni.* A sátor vékony falán keresztül narancsszínben ömlik be a fény, a levegő fülledt, párás. Ádám mellkasát veri a víz.

Kimászik a sátorból a verőfényes napsütésbe. Éva néhány méterre ül tőle, egy apró gáztűzhelyen főz valamit. Ádám beleszagol a levegőbe, de nem érzi, hogy mi az.

– Tea – szólal meg Éva. – Kérsz?

Ádám odakuporodik mellé, még a meleg sem zavarja. Elfogadja a teát, aprókat kortyolgat belőle, mert forró. Nincsen különösebben jó íze, de valamiért mégis jólesik neki. A második Nap akkor hág föl az égboltra, halovány bíborszínben tündököl.

– Emlékszel, egyszer elmentünk hármasan piknikezni a közeli erdőben egy tisztásra – mondja Éva. – Mi is volt a neve?

Ádám gondolkodik egy darabig. Fejét nekitámasztja a mögötte lévő langyos kőfalnak, lehunyja a szemét, szemhéja mögött apró fények cikáznak.

– Mézesrét – feleli végül.
– Tényleg! Vajon miért ez volt a neve?
Ádám a vállát vonogatja.
– Ki adja meg mindennek a nevét? – kérdezi. – Valaki valamikor valamiért ráaggatta ezt a nevet, mert édes mézet kóstolt ott, vagy mézédeseet szeretkezett... Ki tudja?!
– Legyen a második – mosolyog Éva.
– Legyen – egyezik bele Ádám.
Lassan elfogy a teájuk, de nem is bánják, mert egyre melegebb lesz.
– Valamit főztél – folytatja Éva. – És jól sikerült.
– Nem csak a nő tud jól főzni – csipkelődik Ádám. – Emlékszel, Báruk előző este kapott valami repülő-ízét. Annyira élvezte veled a játékot.
– Igen, valóban.
– Hogy futott utána, oda és vissza... – Ádám elhallgat, mert érzi, hogy valami megváltozott. Éva megfeszült mellette, arca pont olyan, mint aki karót nyelt. – Sajnálom – mondja.
– Ne! – Emeli föl a mutatóujját Éva. – Ne kezd! – Föláll, leporolja a nadrágját, amelyre sárga fűszálak ragadtak. – Elmegyek körülnézni.
– De vigyázz magadra – kiált utána Ádám, de a másik hátra sem fordulva eltűnik az egyik fal mögött.

Ádám visszamászik a sátorba, bent szabályosan megrekedt a meleg, alig tölt ott fél percet, és máris csuromvíz a bőre. Fogja a táskáját, és lázasan kutat benne. Ahogy nem találja meg, amit keres, egyre kétségbeesettebb lesz. Lehetséges, hogy Éva direkt kirakta?, kérdezi magától. Mielőtt elindultunk átnézhetted a táskámat. Végül a holmijai a sátor alján kötnek ki, Ádám karja vállig elmerül a táskában, míg végül keze rátalál az inhalálójára és az ampullákra.

Egész testében remeg a szerért, nem is érti, eddig hogyan bírta nélküle. Betölti az ampullát az inhalálóba, hogy aztán megkönnyebbülve a tüdejébe és szájába juttassa a szert.

Aztán jönnek az álmok. A delíriumos fajták. Ezekben mindig jelen van a Sötét Alak, igaz, sohasem látja. Néha érzi a jelenlétét, de hiába forgolódik, nem találja. Előfordul, hogy egy kéz a vállára kulcsolódik és valaki a fülébe suttog. Ilyenkor mindig lúdbőrös lesz a háta, és valami zsigeri félelmet érez legbelül.

A Sötét Alak aznap este kitérte a karjait és keblére ölelte Ádámot.

A vacsora után kiülnek hármasan a ház mögé egy hintaágyba, Báruk befeszkelte magát közéjük és spagettiszagút böfög, amin mindannyian nevetnek. Ádám azt meséli Évának, hogy a fiúk a világokat szeretné fölfedezni, a másik mosolyogva hallgatja, néha lepillant Bárukra, vagy oda se nézve szeretetteljesen a hajába túr.

– Báruk, a térfájó – mondja az anyja.

– Báruk, világok járója – mondja az apja. – Az jobban hangzik.

– Legyen – egyezik bele Éva.

Ádám a hintaágyat ringatja a lábával, az halkán, ütemesen nyikorog a keretében. A gyümölcsfán ülő faház néha hangosan roppan egyet, valahol tücskök ciripelnek. Báruk egy idő után leugrik közülük, és a kertben kezd játszani: a háztól a kerítésig fut és vissza. Ádám álmosan követi a szemével, amíg el nem unja.

– Emlékszel a falanszterre? – kérdezi Éva.

Ádám bólint.

– Persze.

– Emlékszel az álmodozóra? Aki azért nem látta el a munkáját, mert folyton álmodozott?
– Igen, igen – nevet Ádám. – Mit is mondtak neki?
– Hogy borsón fog térdelni, akkor majd ébren marad.
– Mire ő azt felelte, hogy majd...
– ...a borsón fog szépet álmodni akkor – fejezi be helyette a mondatot Éva. Megsimogatja Ádám arcát, megcsókolja. Ádám hevesen csókol vissza, keze lázasan tapogatja ki Éva mellét, aki halkán fölsóhajt az érintésétől, egész testük remeg az izgalmtól...

... és akkor valaki fölsikolt.

Ádám szexuális részegségén hirtelen éberség lesz úrrá, tekintete a kertet vizslatja, szeme ide-oda cikázik.

– Ádám! Ádám! Hol van Bárúk!?

Ádám fölpattan a hintaágyból, melynek hátulja a ház falának csapódik. – Bárúk! – ordítja bele az éjszakába, de nem jön válasz. Éva is a fia nevét kiáltja. Hirtelen minden olyan csendes lesz, hallgatnak a tücskök is.

Ádám futva kerüli meg a házat, kirohan a kertkapun, egy kocsi kereke kikapar az aszfalton, aztán füstölgő gumikkal, kacsázva elhajt. Apró kupac fekszik sötéten az úton. Bárúk az, végtagjai élettelenül szerteszét.

– Ne! – suttogja Ádám, de hang nem jön ki a torkán. Mögötte valahol Éva hangosan jajgat. Ádám karjába veszi a fiát, nem látszik halottnak, igazából még sosem látta ilyen gyönyörűnek, ilyen nyugodtnak az arcát, mint akkor. Szeme zárva, orrából vékony vérpatak csörgedezik, tejfölszőke haja vöröslik.

Csak sokkal később veszi észre, hogy Éva a hátát püföli.

Sötétben ébred. Szél zörgeti a sátor oldalát.

– Tudtam, hogy nem bírod ki – suttogja Éva mellőle. Hangja olyan hideg, akár a jég.

Neszezésre kel, meg arra, hogy rázza a hideg. A szer hatása, a fülledt levegő ellenére teste hideg verejtékben úszik. Letörli a homlokáról az izzadságot. Kitapogatja maga mellett Évát, de csak a sátor alját érinti a tenyere. Fölül, de a vaksötétben nem lát semmit. Évát szólítja, de a másik nem válaszol.

Kitámolyog az éjszakába, csillagok apró fénye szúrja át a fekete égboltot.

– Éva! – suttogja. Aztán valamivel hangosabban: – Éva!

Valami csörög valahol.

– Itt vagyok – szólal meg nagy sokára Éva, hangja távolról hallatszik.

– Mit csinálsz?

Megint csönd van egy darabig, Éva habozik. Ádám éppen szólni akar, amikor válaszol.

– Elmegyek.

Ádám hirtelen kétségbeesést érez, fél térdre ereszkedik, mintha súlyok nyomnák a föld felé.

– Mi az, hogy elmész? Hova mész? – kérdezi.

– Csak el.

– De miért?

– Mert elegendem van.

– Miből?

– Mindenből. – Kis szünet. – Belőled.

Ádámot zavarja, hogy nem látja a másik arcát, kimerészkedik a sötétbe, karnyújtásnyira a sátólól.

– Hol vagy? Hadd menjek oda hozzád, hogy megbeszélhessük ezt.

– Nem! Nincs mit ezen megbeszélni. Eleget beszéltünk már róla.

– De miért, az ég szerelmére? Mi az ok, legalább azt mondd el!

– Mert megölted a fiunkat.

Ádám megtántorodik, szeretne ordítani, vagy legalább sírni, de egyik sem megy.

– Tudod, hogy ez nem igaz.

– Nem érdekel, Ádám! Fölgülemlett bennem ez az egész, az összes dolog, amit egymás ellen tettünk.

Ádám a sátor szélének támaszkodik, gyomra görcsben, szíve hevesen dobog.

– Szóval elmész.

– El.

– Hova?

– Még nem tudom. Nem is fontos, talán meghalni. – Megint csörömpölt valami, talán Éva az egyik falnak támaszkodott. – Mit bánsz a legjobban? Bárukkal kapcsolatban.

Most könnyen jönnek a könnyek, patakokban folynak végig Ádám arcán.

– Hogy nem mondhattam el neki, mennyire szeretem. – Ismét az a fojtó csend. – Éva?

– Viszlát, Ádám, talán egy másik életben. Bár azt sem hiszem.

– Isten nem ezt akarná, Éva.

– Isten egy szadista.

Sokáig kutatja az egyik zseblámpával, egyre nagyobb köröket megtéve az erdőben. Még akkor is keresi, amikor szürkülni kezd, és a fák körvonalai halványan látszani kezdenek

körülötte. Reggel aztán egy durva felületű fatörzsnek támaszkodik, hogy ott zokogjon sokáig.

Később nem emlékezett rá, hogy mennyi ideig időzött a labirintus közepén drogmámorban fürödve. Újra és újra álmódva Báruk halálát, új részleteket felelevenítve. Hogy nem sikoltás volt az, amit hallott, hanem a gumi csikorgott az aszfalton. Hogy mikor a fia életlenül testét a karjában tartotta, az úttest másik felén egy magas, vékony férfi körvonalai rajzolódtak ki a sötétben. Furcsa mód úgy emlékezett, valahonnan ismeri azt az alakot.

Arra eszmél az egyik füledt nap, hogy elfogyott az összes élleme és vize. Összeszedi a sátrat és a legfontosabb dolgait, majd útnak indul arrafelé, amerről a szél sós víz illatát sodorja felé. Miközben folyamatosan veri a víz – közben mégis rázza a hideg –, arra gondol, még egyszer (ha utoljára is) látni akarja tengert. Az első este még sátrat ver, a következő reggel hátrahagyja, mert túl nehéznek tartja. Mikor a szabad ég alatt kezd aludni, hirtelen nyugodttá válnak az álmái. Reggelente mosolyogva ébred.

Különböző bogyókon él, amiket az erdőben talál. Hajnalban leszopogatja a leveleken összegyűlt hús, frissítő harmatcseppeket.

Nem tudja, mióta gyalogol, mert elvesztette az időérzékét, de gyengül. Lába egyre nehezebben viszi előre. Inge szakadt, elveszett ruhadarabokat hagy hátra a bokrokon, ahogy halad. Éjszaka néha éberem figyel, de semmilyen neszt nem hall. Egyszerre rémíti és nyugtatja meg ez a süket csönd. Reggel, amikor fel akar kelni, nem tud mozdulni, mert indák szögeznek oda a lábát a földhöz. Az üzenet egyértelmű: Ne menj tovább! Mégis leszaggatja magáról a növényeket, és folytatja az útján.

A végtelenbe nyúló tenger nem olyan mélykék, mint otthon. Lehet, hogy a két Nap miatt, de színe fakóbb. Ádámot nem érdekli, mégis belekívánczik. Félmeztelenre vetkőzik, rongyos ingét a homokba hajítja. Balra tőle pengeéles sziklaormok magasodnak a feje fölé. Meglepődik, milyen sovány, az összes bordája kilátszik, hasa fölpuffadt a rendszertelen, kevés étkezéstől.

Mikor leúszott jó néhány métert, akkor eszmél rá, hogy nem akar többet visszafordulni.

Ébren is lehet álmodni, ha az ember elég monotonon és elég sokáig csinál valamit.

Évával egy ajtó előtt állnak egy lépcsőházban. Éva szeme vérvörös a sok sírástól, tekintete most kemény, haja szerteszét ágazik, kócos. Ádám egyszer megpróbálta átölelni, miközben az ágyon zokogott, de olyan durván ellökte magától, hogy a sarokban kötött ki a fenekén. A házuk egy siralomház lett, a halott fiuk néma emlékével minden szobában.

- Ez az a lakás – mondja Éva halálos nyugalommal.
- Jó.
- Jó?
- Igen, jó – feleli Ádám. – Kopogjak?
- Igen, de előbb vedd föl.

Ádám belebújik a vaskesztyűbe, amit a hátsó zsebében hozott idáig.

- És, ha nem teszem meg? – kérdezi.

– Akkor nem vagy férfi. – És durván Ádám vállába bök a mutatóujjával. – Nem vagy férfi – ismétli sziszegve.

Ádám bekopog, és várnak. Mikor az ajtó résnyire nyílik, vállával durván belöki, a mögötte lévő férfi pedig a padlóra zuhan. Fiatalabb, mint Ádám, vékonyabb is. Megpróbál a lábával védekezni, de Ádám hamar lefogja, és a nyakára térdel. Páncélkesztyűs kezével finoman meglegyinti az arcát, amitől elered az orra vére.

Ádám gyomrában görcsös szorítás, szíve olyan erővel veri a mellkasát, hogy attól fél, még a szomszédok is meghallják.

– Ne, kérem! – mondja a férfi.

– A fiunknak nem volt ideje könyörögnie – guggol le melléjük Éva. – Ott hagytad az úton, mint valami elütött állatot.

– Kérem, én ki akartam szállni.

– És mi akadályozott meg benne? – kérdezi Ádám.

– Fékeztem, de későn, egyszer csak kiszaladt elém az útra. Ki akartam szállni, de egy férfi mellettem az ülésen azt mondta, ne tegyem.

– Milyen férfi? – Ádám érzi, hogy elszorul a torka.

– Nem tudom, csak ott volt. Előtte nem volt ott, és később sem. Sohasem láttam előtte. De olyan megnyugtatónak éreztem a szavait.

– Ádám, ez idiotának néz minket – mondja Éva. – Üsd meg.

– Sajnálom – mondja a sírás határán a férfi, Ádám pedig megüti.

Fél erővel kezdi, de így is vérpermetet fröccsen az arcába. Ádám abbahagyja, a férfi pedig kiköpi a fogait, orra egyetlen, nagy nyílt seb.

– Üsd tovább! – mondja Éva, aki már nem is egy, hanem kettő. Ádám nem mer oldalra fordulni, de a szeme sarkából látja, hogy egy másik alak is ott guggol mellettük, még a hangját is hallotta az előbb Évával együtt.

Ádám lesújt újra és újra, a másik gurgulázó hangot hallat közben, ellenkezni sem próbál, bőre cafatokban lóg az arcáról.

– Üsd tovább! – ismétli meg a két hang.

Ádám rádöbben, hogy ha akarná, sem tudná abbahagyni. Még akkor is üti a férfit, amikor a másik feje már csak pépes massa, és csontszilánkok repkednek mindenfelé.

Később a végkimerültség határán a közeli falhoz kúszik, és némán zokog. Éva egyedül még mindig a férfi mellett guggol, nézi az emberi, halott roncsot. Szenvtelenül, hidegen. Néhány perc múlva föláll, és elhagyja a lakást.

Ádám még sokáig marad, nem tudja levenni a szemét a művéről.

Végül – órák, napok múlva? – föladja a küzdelmet, és nem tapossa tovább a vizet. Mikor aláereszkedik a végtelen, nyomasztó sötétségbe, azt kívánja, bár utoljára hallhatná a fia csacsogó, magas hangját. Rájön, hogy fölidézni sem képes pontosan.

A nyomás lassan elviselhetetlenné válik, érzi, hogy szétrobbantja a tüdejét. Vizet nyel, sós-keserű ízű vizet. Még látja, ahogy az utolsó fényfoszlányt is bekebelezi a sötétség.

Aztán elkezdi eggyé válni az anyaggal, ami körbe veszi. A hús leválik a csontjairól, izom és zsírszövet bomlik atomjaira. A csontjai a vízbe oldódnak, miközben idejét se tudja mióta békét érez. Ezt a belső nyugalmat csak akkor szokta megközelítőleg elérni, amikor a szert használta.

Lásd a valót, ezt gondolja.